

**Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu, acum, la apropierea
împlinirii a 90 de ani de viață demnă, slujitoare și pilduitoare...**

Am cumpărat „*Memoriile*” Înaltpreasfinției Voastre, le-am citit pe nerăsuflăte, iar acum, în aceste momente de adâncă emoție și profundă recunoștință doresc să vă mulțumesc pentru publicarea lor, să-i mulțumesc Lui Dumnezeu – Bunul și Dreptul, că existați și că vă ține încă sănătos și puternic, spre a fi în continuare de mare folos bisericii și poporului din care faceți parte – pe care le slujiți cu aceeași dragoste, râvnă și multă sinceritate!...

De aceea, această carte ar trebui citită de cât mai multă lume, printre care să se numere și cei care au tot acuzat Biserica și pe slujitorii Ei că ar fi colaborat cu securitatea, aducând, de fapt, acuzații nefondate, mai precis, mincinoase. În consecință, de la bun început doresc să-mi cer iertare pentru tonul ușor patetic și poate puțin tensionat pe care, cu siguranță, îl voi avea în această scrisoare deschisă pe care am redactat-o, oarecum în grabă și cu o umbră de tristețe!... De ce această stare sufletească, din cauza dorinței de a lămuri situația din anii trecuți, când unii au acuzat, mai cu seamă în presa scrisă și în cea audio-vizuală, că preoții din perioada dictaturii comuniste au săvârșit mari compromisuri de ordin moral, folosindu-se de Sfânta Taină a Spovedaniei, pentru a divulga cele spuse de către credincios, redactând niște rapoarte depuse la securitate, prin care deci, ar fi trădat secretul acestei Sfinte Taine!...

Eu zic că atunci s-a ajuns prea departe cu acuzațiile deoarece ele au fost pripite și neîntemeiate, ducând până la crearea unor jigniri de proporții de care nu știu cine și de ce s-ar fi putut folosi!...

Am senzația tot mai certă, că această acțiune a făcut parte din lanțul foarte lung de atitudine concertate împotriva Bisericii care s-au desfășurat, și se mai desfășoară, în ultimii ani dar care nu sunt altceva decât un adaus, sau dacă vreți, un bonus la șirul lung de activități ce s-au desfășurat împotriva acestei instituții divino-umane de-a lungul istoriei, și care unele au fost mai directe și mai grosiere iar altele mai voalate și mai perfide, așa cum este și păcatul!...

Vin să întreb dacă această dorință de accesare a dosarelor slujitorilor altarelor s-a dorit a veni în întâmpinarea satisfacerii curiozității, a descoperirii adevărului, a instaurării unei dreptăți sociale și morale sau dintr-un spirit de vanitate, de răzbunare și de atacare a acestei tabere clericale care este foarte mare și care mai și deranjează, uneori până astăzi, pe unii sau pe alții!...

Oare, odată cu deschiderea acestor dosare și mai ales după acest moment, pe care Biserica ca instituție l-ar primi fără a fi împotriva, chiar credeam că se va instaura pacea, adevărul și dreptatea pe acest pământ românesc, fără a recurge la o reabilitare a noastră din punct de vedere duhovnicesc, ontologic și moral!... Spun că din punct de vedere istoric nu era rău acest lucru însă din punct de vedere moral chiar nu credem că slujitorii altarelor, fără a preciza și a nuanța lucrurile, au săvârșit astfel de compromisuri de ordin moral și teologic!... Atunci de ce au fost pline închisorile comuniste de atâția slujitori ai Bisericii, unii dintre ei fiind personalități marcante care, acolo și-au aflat sfârșitul!... Să avem convingerea că majoritatea covârșitoare a acestor dosare sunt de urmărire, cei

cuprinși în ele fiind niște victime ale sistemului comunist ateu!... De ce avem această impresie că acesta ar fi fost ultimul și cel mai important lucru pe care-l mai aveam de făcut după care am fi trăit „într-un cer nou și un pământ nou”?!... Oare nu a fost atunci (și) un interes ocult la mijloc!... În altă ordine de idei, noi credem în continuare că această epurare a societății, în toate domeniile și în toate structurile, va lămuri, clarifica și așeza lucrurile în mod complet și definitiv?!... Dacă ar fi așa ce bine ar fi și, sincer vorbind, chiar ne-am dori să fie așa!... Am impresia că ne-am aflat în acele momente între „ciocan și nicovală” dar nu prea știu al cui a fost „ciocanul” și a cui „nicovala”?!... De aceea am senzația că deobicei, prea răspundem unor „comenzi” venite de peste tot și de aiurea cu privire la unele situații cât se poate de sensibile și de importante și că se exagerează ajungându-se chiar la niște abuzuri, în unele locuri!... Așa stând lucrurile, nu este bine ca astfel de procese să fie făcute la comandă politică, sau din exces de zel, căci ce este „val al politicii” ca valul trece!... Oricum, slujitorii Bisericii au fost de acord cu deschiderea dosarelor ba, chiar așteaptă și acum, să ia sfârșit cât mai repede această problemă care, pe alocuri, a fost sau pare a fi o falsă ori artificială problemă!... Să nu credem, cumva, că membrii Bisericii vor să fie exceptați de la vreo lege, nu nicidecum, de aici văzându-se faptul că, dacă acest proces ar fi decurs într-un mod sincer și corect, ei (marea majoritate dintre ei) nu s-au simțit încărcăți și vinovați cu nimic, ba dimpotrivă, în acest fel s-ar fi cunoscut mai bine cât au avut de suferit unii ca aceștia în timpul prigoanei comuniste!... Fapt și adevăr ce este confirmat și demonstrat și de această deosebită lucrare de memorialistică – ce ne-a încărcat sufletele și ne-a sensibilizat mințile!...

Și de data aceasta am observat că Biserica, prin slujitorii și conducătorii ei, a fost cât se poate de receptivă și de cooperantă la împlinirea demersurilor nobile și autentice ale societății, numai să fi fost astfel și nu altceva!... Oricum, constantând o preocupare permanentă a societății civile și mediatice românești, în acest sens, să fim convinși de faptul că Biserica rămâne ieri, azi și în veci aceeași și că, în pofida unor încercări ale discreditării, ea nu-și va pierde credibilitatea și autoritatea ei dihovnicească și morală în fața credincioșilor!... Să ne ajute și să ne lumineze Dumnezeu să trecem întotdeauna peste toate momentele acestea ori altele asemănătoare cu bine, căci „totul este bine când se sfârșește cu bine!” dar mai știm și că „binele nefăcut bine nu este bine”!... Iar „Memoriile” dumneavoastră stau drept dovadă, mărturie și mărturisire autentică că ați căutat și ați reușit în cele mai multe situații și împrejurări ale vieții, să împliniți binele, după voia Domnului și învățătura Bisericii!...

Acestea fiind zise, Înaltpreasfinția Voastră, vă mulțumesc încă odată, pentru toate lucrările publicate și dăruite nouă tuturor, asigurându-vă pe mai departe de sincera mea recunoștință și aleasa mea prețuire, pentru tot binele ce-l săvârșiți cu timp și fără timp, și dorindu-vă să aveți parte în continuare, de mult spor binecuvântat și de multe împliniri duhovnicești, alături de un sincer și călduros „*La mulți și Fericiți Ani!*”!...

București – 04.01.2011

*Cu aleasă prețuire și
deosebită considerație,
Stelian Gomboș*

*Scrisoare deschisă, adresată Înaltpreasfinției Sale –
Bartolomeu Valeriu Anania – Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului
Și Mitropolitul Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului*